

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 44/2026-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Svätoslavom Vaškom, Baštová 5/A, Bardejov, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/160/2023 z 30. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označeným rozsudkom najvyššieho správneho súdu uvedeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd namietaný rozsudok zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie a žiada priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Zo skutkového stavu vyplynulo, že sťažovateľ sa 10. júna 2016 za prítomnosti príslušníkov Policajného zboru a príslušníkov Vojenskej polície podrobil dychovej skúške na prítomnosť alkoholu v krvi s pozitívnym výsledkom. Vojenská polícia listom z 28. júla 2016 informovala o tejto skutočnosti veliteľa Vojenského útvaru 1090, Topoľčany. Veliteľ spracoval návrh na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, ktorý bol 5. augusta 2016 doručený služobnému úradu.

3. Sťažovateľ sa k oznámeniu o začatí konania o jeho prepustení z 8. augusta 2016 vyjadril 10. júna 2016, vyjadrujúc nesúhlas s odôvodnením, že si nebol vedomý faktu týkajúceho sa požitia alkoholických nápojov v služobnom čase. Skutok, ktorý spáchal, nemal vplyv na výkon

zamestnania ani na bežný priebeh služby, nikoho tým neohrozil ani nemal vplyv na bežné fungovanie.

4. Personálny úrad Ozbrojených síl Slovenskej republiky (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) následne rozhodnutím – personálnym rozkazom zo 14. septembra 2016 č. 6477 (ďalej len „prvostupňové správne rozhodnutie“) prepustil sťažovateľa zo služobného pomeru profesionálneho vojaka v stálej štátnej službe podľa § 83 ods. 1 písm. c) v spojení s § 134 ods. 2 písm. c) zákona č. 281/2015 Z. z., o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 281/2015 Z. z.“), pretože porušil základnú povinnosť profesionálneho vojaka tým, že požil alkoholické nápoje v služobnom čase. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré Generálny štáb Ozbrojených síl Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím z 12. januára 2017 zamietol. Nosná argumentácia sťažovateľa v tomto konaní (ako aj následne v správnom súdnom konaní) spočívala v tom, že veliteľ podal návrh na prepustenie zo služobného pomeru oneskorene, t. j. po uplynutí 30-dňovej lehoty stanovenej zákonom č. 281/2015 Z. z. Podľa § 93 ods. 1 písm. b) citovaného zákona takýto návrh spracuje veliteľ do 30 dní odo dňa, keď zistil dôvod na prepustenie podľa § 83 ods. 1 písm. a) až g), k) a n), § 83 ods. 4 písm. b) a c), § 83 ods. 5 písm. b) až k) a § 83 ods. 6.

5. Sťažovateľ sa správnou žalobou podanou Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného. Krajský súd rozsudkom z 24. apríla 2019 v spojení s dopĺňacím rozsudkom z 29. júla 2020 zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že nebola dodržaná subjektívna lehota 30 dní od zistenia dôvodu na prepustenie, keďže subjektívna lehota veliteľovi začala plynúť už 10. júna 2016, t. j. v čase, keď sa sťažovateľ podrobil dychovej skúške na prítomnosť alkoholu v krvi.

6. O kasačnej sťažnosti žalovaného rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 6Asan/4/2021 zo 16. júna 2021 tak, že rozsudok krajského súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd konštatoval, že až preverením obrany sťažovateľa spočívajúcej najmä v tom, že dôvodom pozitívnej skúšky na alkohol nebol alkohol v krvi ako taký, ale požitie liekov alebo iných prípravkov v súvislosti s jeho zdravotným stavom, mohli byť ustálené zistené skutkové okolnosti veci. Obrana sťažovateľa bola vyvrátená znalkyňou a ňou vypracovaným odborným vyjadrením zo 7. júla 2016, ktorý sa dostal do sféry pôsobenia subjektu, ktorý bol kompetentný konať a rozhodnúť o personálnych otázkach sťažovateľa vrátane skončenia jeho služobného pomeru žalobcu (teda veliteľa) až 28. júla 2016. Až od tohto dňa bolo potrebné počítať subjektívnu 30-dňovú lehotu na podanie návrhu na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru profesionálneho vojaka.

7. Vychádzajúc z uvedeného rozsudku najvyššieho súdu, krajský súd rozsudkom z 22. marca 2023 správnou žalobu ako nedôvodnú zamietol.

8. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že konanie o prepustení zo služobného pomeru v sťažovateľovej veci je začaté dňom doručenia návrhu na prepustenie služobnému úradu s tým, že v tomto konkrétnom prípade návrh na prepustenie spracuje veliteľ do 30 dní odo dňa, keď zistil dôvod na prepustenie aj podľa § 83 ods. 1 písm. c) zákona č. 281/2015 Z. z. Slovné spojenie „zistil dôvod“ nemožno automaticky stotožňovať so skutočnosťou, kedy došlo

k spáchaniu skutku, keďže dôvod na prepustenie zo služobného pomeru profesionálneho vojaka musí byť dostatočne jasný a preukázaný. Nie vždy totiž už v čase spáchania skutku má veliteľ, navyše ako jediný subjekt oprávnený na spracovanie a podanie návrhu na prepustenie podľa § 93 ods. 1 písm. b) zákona č. 281/2015 Z. z., k dispozícii z hľadiska kvalitatívneho také penzum informácií, ktoré mu nebránia spracovať a podať príslušný návrh. Právomoc veliteľa nastala až v okamihu, keď sa dozvedel všetky podstatné skutočnosti týkajúce sa skutku sťažovateľa majúceho znaky disciplinárneho porušenia, čo vyšetrovala Vojenská polícia. Tá svoje závery o spáchaní priestupku sťažovateľom na úseku ochrany pred alkoholizmom podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) uviedla v oznámení z 27. júla 2015, ktoré bolo doručené veliteľovi 28. júla 2016.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Podstatnú časť rozsiahlej ústavnej sťažnosti tvorí rekapitulácia skutkového stavu prerokúvanej veci, ako aj prepis obsahu jednotlivých rozhodnutí, ktoré boli vo veci sťažovateľa vydané. Sťažovateľ potom opakuje námietky, ktoré predostrel už v administratívnom konaní, ako aj v správnom súdnom konaní, pričom obsah kasačnej sťažnosti a ústavnej sťažnosti sa takmer neodlišujú. Je presvedčený, že najvyšší správny súd nesprávne právne posúdil jeho situáciu, čím došlo k porušeniu označených základných práv. Nesúhlasí s právnym posúdením momentu začiatku plynutia lehoty podľa § 93 ods.1 písm. b) zákona č. 281/2015 Z. z. na podanie návrhu na prepustenie zo služobného pomeru, a to 28. júla 2016, kedy sa dostala do sféry pôsobenia subjektu, ktorý bol kompetentný konať a rozhodnúť o skončení služobného pomeru sťažovateľa.

10. Sťažovateľ namieta, že je vylúčené, aby sa veliteľ dozvedel o porušení základnej povinnosti profesionálneho vojaka až 28. júla 2018. Vykonané dychové skúšky z 10. júna 2016 mali jasne preukazovať vedomosť veliteľa o požití alkoholických nápojov v služobnom čase. Podklady mal už mať práve v tento deň a vykonal ich vlastným šetrením (dychovou skúškou), a nemusel tak čakať na podklady od Vojenskej polície.

11. Ďalej namietal, že nebol dôvod na postup podľa § 138 ods. 3 zákona č. 281 /2015 Z. z., podľa ktorého ak má veliteľ pochybnosti o tom, či konanie profesionálneho vojaka, ktoré má znaky disciplinárneho previnenia, nie je trestným činom, môže požiadať o stanovisko Vojenskú políciu. Vyhodnotenie tejto časti kasačnej sťažnosti zo strany najvyššieho správneho súdu, ktoré spočívalo v tom, že § 138 ods. 3 zákona č. 281/2015 Z. z. nebolo v tejto veci potrebné aplikovať, považuje sťažovateľ za nesprávne.

12. S poukazom na § 87 a nasl. Správneho súdneho poriadku sťažovateľ vyjadruje pochybnosť, či nedošlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu z dôvodu zaujatosti sudcov, ktorí v jeho prípade rozhodovali. Členkou senátu pri rozhodovaní na krajskom súde bola v tom čase Mgr. Silvia Tisová a členom senátu najvyššieho správneho súdu bol JUDr. Martin Tiso. Hoci sťažovateľ nepozná týchto sudcov, vyjadruje podozrenie, či menovaní sudcovia nie sú v príbuzenskom vzťahu, čo by zakladalo opodstatnenosť vznesenej námietky. Ak by sa preukázal ich príbuzenský vzťah, zakladalo by to povinnosť sudcu JUDr. Martina Tisa vylúčiť sa z prejednávania a rozhodovania veci.

13. Z napadnutého rozsudku tiež vyplýva, že rozhodnutie nie je podpísané predsedníčkou senátu JUDr. Violou Takáčovou, PhD., z dôvodu čerpania dovolenky. Podľa názoru sťažovateľa išlo o nezákonný postup, čo by malo za následok nulitu rozhodnutia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

15. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy [III. ÚS 502/2015 (ZNaU 69/2015), III. ÚS 277/2022, I. ÚS 203/2023].

16. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj najvyšší správny súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

17. S prihliadnutím na obsah ústavnej sťažnosti ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ v nej uvádza v zásade totožné námietky, ktoré uplatnil už v administratívnom konaní a následne v konaní pred správnymi súdmi. Ústavný súd v tejto súvislosti predne pripomína, že nie je ďalšou opravnou inštanciou v sústave správneho súdnictva a jeho zásah je žiaduci len v prípade, ak výklad a aplikácia podústavného práva týmito súdmi sú zjavne excesívne a svojou intenzitou a následkami predstavujú zásah do označeného základného práva, resp. sú v extrémnom nesúlade so všeobecnou požiadavkou spravodlivosti (obdobne IV. ÚS 150/2021, IV. ÚS 233/2020).

18. Vo veci sťažovateľa bolo pre posúdenie zákonnosti správneho rozhodnutia žalovaného podstatné určiť, či veliteľ spracoval návrh na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru profesionálneho vojaka včas, teda v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote, od kedy zistil dôvod na prepustenie [§ 93 ods. 1 písm. b) zákona č. 281/2015 Z. z.]. Obligatórnym dôvodom na prepustenie profesionálneho vojaka je aj porušenie jeho základných povinností, medzi ktoré patrí zákaz požiť alkoholické nápoje v služobnom čase [§ 83 ods. 1 písm. c) v spojení s § 134 ods. 2 písm. c) citovaného zákona]. Sťažovateľ odvíjal túto lehotu odo dňa, kedy bola vykonaná pozitívna

skúška na požitie alkoholických nápojov (10. jún 2016). Naproti tomu žalovaný, ako aj všeobecné súdy ju odvodzovali od okamihu, kedy boli veliteľovi doručené podklady zo strany Vojenskej polície (28. júl 2016). Návrh veliteľa na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru bol doručený prvostupňovému správnomu orgánu 5. augusta 2016.

19. Najvyšší správny súd v zhode s už vysloveným právnym názorom najvyššieho súdu v rozsudku sp. zn. 6Asan/4/2021 zo 16. júna 2021 dospel k záveru, že žalovaný postupoval správne a zákonne, ak začiatok plynutia 30-dňovej lehoty na spracovanie návrhu na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru stanovil na 28. júl 2016. Zdôraznil, že veliteľ, ktorý bol jediný kompetentný spracovať predmetný návrh na prepustenie, nebol pri kontrole sťažovateľa na pracovisku na požitie alkoholických nápojov ani ju neinicialoval. Nemohlo ísť o akéhokoľvek funkcionára, ale konkrétne v sťažovateľom prípade o veliteľa 1. mechanizovanej brigády (veliteľ Vojenského útvaru 1090, Topoľčany). Ten sa o predmetom porušení povinnosti sťažovateľa dozvedel hodnoverným spôsobom práve doručením oznámenia zo strany Vojenskej polície 28. júla 2016, ktorej príslušníci boli prítomní pri vykonaní dychovej skúšky. Vojenská polícia ako kompetentný orgán príslušný na odhaľovanie priestupkov, zisťovanie ich páchatel'ov a ich objasňovanie [§ 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 124/1992 Z. z. o Vojenskej polícii v znení neskorších predpisov v spojení s § 58 ods. 3 písm. b) zákona č. 372/1990 Zb.) sťažovateľa vyšetrovala s ohľadom na podozrenie zo spáchania priestupku na úseku ochrany pred alkoholizmom a inými toxikomániami podľa § 30 ods. 1 písm. f) zákona č. 372/1990 Zb.

20. Najvyšší správny súd sa v tejto súvislosti oprel aj o rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4Sžo/66/2014, ktoré sa venuje otázke okamihu zistenia porušenia služobnej prísahy policajta, pričom jeho závery sú aplikovateľné aj na vec sťažovateľa. V ňom najvyšší súd konštatoval, že pre začiatok plynutia subjektívnej lehoty je podstatné, kedy nadriadený dôvod prepustenia zistil, pričom je potrebné zároveň rozlišovať, že nadriadeným nie je každý služobný funkcionár, ale iba ten, ktorý je oprávnený voči nemu prijať personálne alebo disciplinárne opatrenia. Za okamih zistenia porušenia služobnej prísahy nepostačuje okamih zistenia takéhoto porušenia, ale aj dostatočne zistený súhrn poznatkov o skutočnostiach, ktoré sú mu vytýkané, a to orgánom určeným vo vnútornej štruktúre ozbrojených síl. Telefonické hlásenie alebo osobné informovanie o tom, že došlo k neprimeranému zásahu zo strany žalobcu či nezákonnému postupu policajta, nie je informáciou, ktorá umožňuje čo i len predbežné zhodnotenie konania policajta, teda úsudok, že jeho účasťou bol naplnený právny dôvod prepustenia zo služobného pomeru. Subjektívna lehota začína nadriadenému plynúť až polom, keď dostal informáciu z inšpekčného odboru, a to napriek tomu, že nariadený disponoval už určitými informáciami o možnom protiprávnom konaní policajta.

21. Vrátiac sa späť k veci sťažovateľa, veliteľ mohol vychádzať z dostatočného množstva informácií, na základe ktorých mohol bezpečne ustáliť dôvod na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru, až na základe oznámenia a výsledkov vyšetovania Vojenskej polície. Uvedené platí o to viac, ak sám veliteľ, ktorý bol v zmysle § 93 ods. 1 písm. b) zákona č. 281/2015 Z. z. jedinou oprávnenou osobou na spracovanie a podanie návrhu na prepustenie, nebol osobne prítomný v čase porušenia základnej povinnosti profesionálneho vojaka spočívajúcej v požití alkoholu v služobnom čase. Ústavný súd poznamenáva, že zabezpečenie si relevantných a overiteľných informácií o dôvodoch prepustenia, ktoré by smerovali ku kvalifikovanému zisteniu v zmysle citovaného zákona a následne k spracovaniu návrhu na prepustenie, bolo v prejednávacom prípade potrebné o to viac, že sám sťažovateľ tvrdil, že žiadne alkoholické nápoje nepožil. Jeho

tvrdenia, že výsledky opakovaných dychových skúšok boli pozitívne v dôsledku požitia skorocelového sirupu a lieku Bromhexin kvôli bolesti zubu predtým, než plánoval navštíviť lekárku, bolo z povahy veci nutné overiť. Odborným vyjadrením zo 7. júla 2016 vypracovaným MUDr. Lýdiou Šlosárovou, znalkyňou v odbore zdravotníctva a farmácie, odvetví toxikológie, zadováženým Vojenskou políciou v rámci vyšetrovania sťažovateľa v priestupkovom konaní boli tvrdenia sťažovateľa spoľahlivo vyvrátené. Možno uzavrieť, že bez týchto objektívnych zistení by obrana sťažovateľa ostala len v rovine ničím nepreukázaných tvrdení. Ak by veliteľ považoval za začiatok predmetnej lehoty 10. júl 2016 (teda deň vykonania dychovej skúšky), nemal by v tomto momente všetky overiteľné informácie, ktoré by smerovali ku kvalifikovanému zisteniu dôvodu na prepustenie v zmysle zákona. Pohybovali by sa skôr v rovine podozrení, ktoré by sťažovateľ mohol jednoducho namietat'.

22. S námietkou sťažovateľa o nesprávnej aplikácii § 138 ods. 3 zákona č. 281/2015 Z. z. zo strany žalovaného, resp. veliteľa, sa najvyšší správny súd vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom. Zdôraznil, že sťažovateľ ju uplatnil až v kasačnej sťažnosti, a nie v konaní pred krajským súdom, čo zakladá dôvod jej neprípustnosti podľa § 439 ods. 3 písm. b) Správneho súdneho poriadku. Nad rámec doplnil, že z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, že by mal mať veliteľ pochybnosť o tom, či konanie sťažovateľa majúce znaky disciplinárneho previnenia nebolo trestným činom. S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nemá dôvod nesúhlasiť s už uvedeným, a dopĺňa, že tejto námietke sťažovateľa chýba akákoľvek relevancia.

23. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že po preskúmaní napadnutého rozsudku a dôvodov zamietnutia kasačnej sťažnosti sťažovateľa v ňom uvedených ústavný súd dospel k záveru, že právne posúdenie najvyššieho správneho súdu nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. Svoje argumenty, pre ktoré zamietol kasačnú sťažnosť, odôvodnil ústavnoprávne udržateľným podrobným spôsobom.

24. Ani ďalšia námietka sťažovateľa o nulite napadnutého rozsudku z dôvodu jeho nepodpísania predsedníčkou senátu, ktorá vo veci rozhodovala, nemôže obstáť.

25. Situáciu, ktorú považuje sťažovateľ za problematickú, upravuje priamo Správny súdny poriadok v § 141. Podľa tohto ustanovenia písomné vyhotovenie rozsudku podpisuje sudca a pri senátnych rozhodnutiach všetci členovia senátu. Ak ho nemôže podpísať sudca, podpíše ho iný poverený sudca; ak rozsudok nemôže podpísať predseda senátu alebo iný člen senátu, podpíšu ho zvyšní členovia senátu; dôvod sa poznamená na písomnom vyhotovení. Osobitne je v ustanovení § 141 Správneho súdneho poriadku upravený postup pri podpisovaní rozhodnutia, ktorý nemôže podpísať predseda senátu alebo niektorý z členov senátu. Za takejto situácie rozhodnutie podpíšu ostatní prítomní členovia senátu, pričom tretí podpis bude na rozhodnutí absentovať a zároveň sa uvedie dôvod, pre ktorý tretí člen senátu rozhodnutie nepodpísal (Baricová, J., Fečík, M., Števíček, M. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018, s. 727).

26. V danom prípade bol rozsudok najvyššieho správneho súdu skutočne podpísaný len dvomi členmi senátu, pričom predsedníčka senátu JUDr. Viola Takáčová, PhD., ho nepodpísala z dôvodu čerpania dovolenky. Zmiený dôvod absencie tohto podpisu bol pritom na písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku riadne vyznačený. S ohľadom na uvedené v prípade, že predsedníčka senátu nemohla podpísať napadnutý rozsudok a dôvod absencia v ňom uviedla, takýto postup bol správny a plne v súlade so zákonom.

27. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že najvyšší správny súd postupoval procesne správne a zároveň posúdil vec sťažovateľa s dostatočne jasným a zrozumiteľným odôvodnením a v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou. Ústavný súd nenašiel v argumentácii sťažovateľa opodstatnenosť. Na jeho argumenty, ktoré uplatnil aj v ústavnej sťažnosti, najvyšší správny súd odpovedal adekvátnym, logickým a ústavne udržateľným spôsobom, jeho závery sú dostatočne odôvodnené. Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho správneho súdu, ktoré by vytvárali priestor na možnosť vyslovenia porušenia označených základných práv sťažovateľa po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

28. Ústavný súd napokon pristúpil k posúdeniu námietky sťažovateľa o možnej zaujatosti sudcov z dôvodu, že sudkyňa krajského súdu a sudca najvyššieho správneho súdu sú menovci. Z tejto skutočnosti sťažovateľ vyvodzuje, že môže ísť o príbuzných, z čoho mohla vyplývať ich možná zaujatosť. Ústavný súd v krátkosti konštatuje, že sťažovateľ mal možnosť uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi najvyššieho správneho súdu (§ 90 v spojení s § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku), čo však nevyužil a túto námietku predostrel prvýkrát až v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd pripomína, že pri uplatňovaní svojej právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Ochrana ústavou garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

29. Až právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu o námietke zaujatosti by bolo spôsobilým predmetom ústavného prieskumu vo vzťahu k základnému právu na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu svojich práv priznáva, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

30. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu